

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6Sa/16/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8020200328
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboslava Mruškovičová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8020200328.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove, sudkyňou JUDr. Ľuboslavou Mruškovičovou, v právnej veci žalobcu X. N., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Y., N. XX, zastúpeného JUDr. JCLic Tomášom Majerčákom, PhD., s.r.o., so sídlom Južná trieda 28, Košice, proti žalovanej Sociálnej poisťovni, ústredie, ul. 29. augusta 8 a 10, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej zo dňa 08. apríla 2020 číslo: XXXXX-X/XXXX-BA na základe správnej žaloby, takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozhodnutie žalovanej zo dňa 08. apríla 2020 číslo: XXXXX-X/XXXX-BA a vracia vec žalovanej na ďalšie konanie.

P r i z n á v a žalobcovi voči žalovanej právo na úplnú náhradu trov konania s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne správny súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

I.

1. Preskúmaným rozhodnutím rozhodla žalovaná ako príslušný odvolací orgán o odvolaní žalobcu proti rozhodnutiu Sociálnej poisťovne, pobočky Poprad zo dňa 22.05.2019 číslo: XXXX/XXXX-PP-DvN tak, že podľa § 218 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení (ďalej len zákona) odvolanie zamietla a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdila.

2. V odôvodnení citovala § 218 ods. 1, 2 zákona, uviedla, že proti rozhodnutiu Sociálnej poisťovne, pobočka Poprad, ktorá rozhodla podľa § 178 ods. 1 písm. a) bod piaty zákona a v súlade s § 104 ods. 1 zákona, čl. 61 Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej len základné nariadenie) tak, že žalobca nemá nárok na dávku v nezamestnanosti.

3. Proti rozhodnutiu podal odvolanie žalobca s tým, že žalovaná odvolacie námietky konkretizovala.

4. Žalovaná ďalej citovala § 104 ods. 1, 6 zákona, čl. 61 ods. 1, ods. 2, čl. 65 ods. 5 písm. a), čl. 1 písm. j) základného nariadenia, čl. 11 ods. 1 Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 987/2009, ktorým sa stanovuje postup vykonávania základného nariadenia (ďalej len vykonávacie nariadenie) a uviedla, že podľa Oznámenia Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Kežmarok, číslo: N E./XXXX/XXXX, zo dňa 02.04.2019, navrhovateľ bol zaradený do evidencie uchádzačov o zamestnanie dňom 27.03.2019. Žiadosť o dávku v nezamestnanosti si uplatnil v Sociálnej poisťovni, pobočka Poprad, dňa 12.04. 2019.

5. V období posledných štyroch rokov pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie, t. j. od 27.03.2015 do 26.03. 2019, navrhovateľ nepreukázal žiadnu dobu poistenia v nezamestnanosti, ktorú by mu bolo možné zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti. V zmysle § 104 ods. 1 zákona na vznik nároku na dávku v nezamestnanosti sa vyžaduje doba poistenia v nezamestnanosti najmenej 730 dní v období posledných štyroch rokov pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie. Z uvedeného je zrejmé, že navrhovateľ v zmysle § 104 ods. 1 zákona nespĺnil základnú podmienku priznania nároku na dávku v nezamestnanosti.

6. Podľa spisového materiálu pracoval navrhovateľ v posudzovanom období na území iného členského štátu Európskej únie - Talianska. V tejto súvislosti uvádzame, že na preukázanie dôb poistenia v nezamestnanosti dosiahnutých v rámci členského štátu Európskej únie je potrebné príslušnej pobočke Sociálnej poisťovne predložiť formulár osvedčujúci obdobia, počas ktorých bola dotknutá osoba poistená v nezamestnanosti na území členského štátu Európskej únie, potvrdený príslušnou zahraničnou inštitúciou.

7. Vo formulári U1, zo dňa 27.03.2019, príslušná talianska inštitúcia osvedčila nasledovné údaje v bode 2.1.1 - obdobie poisteného zamestnania

- od 19.03. 2015 do 19.11. 2015
- od 04.03. 2016 do 13.11. 2016 a
- od 22.11. 2016 do 26.03. 2019

v bode 3.2 - dôvod ukončenia zamestnania

ukončenie pracovnej zmluvy dohodou

v bode 6.2 držiteľ nemá nárok na dávky v nezamestnanosti od úradu, ktorý vydal formulár, pretože nepožiadal o export dávky v nezamestnanosti.

8. Nakoľko v konaní o dávke v nezamestnanosti navrhovateľ preukázal v posudzovanom období dobu poistenia v nezamestnanosti dosiahnutú na území iného členského štátu Európskej únie, bola Sociálna poisťovňa, pobočka Poprad, povinná posúdiť, či je možné takúto dobu zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti v súlade s čl. 61 základného nariadenia.

9. V zmysle čl. 61 ods. 2 základného nariadenia je možné zohľadniť doby poistenia v nezamestnanosti dosiahnuté podľa právnych predpisov členského štátu Európskej únie ako keby boli dosiahnuté podľa slovenských právnych predpisov v prípade, že daná osoba bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie ukončila doby poistenia dosiahnuté v súlade so slovenskými právnymi predpismi. Výnimku z tohto pravidla predstavujú prípady uvedené v článku 65 ods. 5 písm. a) základného nariadenia, t. j. prípady, kedy si dotknutá osoba počas svojej poslednej činnosti ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba na území členského štátu Európskej únie zachovala bydlisko na území Slovenskej republiky /v zmysle čl. 1 písm. j) základného nariadenia a čl. 11 vykonávacieho nariadenia/.

10. Navrhovateľ bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie nedosiahol doby poistenia v nezamestnanosti v zmysle platnej slovenskej legislatívy. Z uvedeného dôvodu by bolo možné zohľadniť dobu poistenia v nezamestnanosti dosiahnutú na území Talianska do celkovej doby poistenia v nezamestnanosti v súlade s čl. 61 ods. 1 základného nariadenia, len v prípade preukázania zachovania pevných väzieb a bydliska na území Slovenskej republiky počas výkonu posledného zamestnania na území členského štátu Európskej únie.

11. V konaní o nároku na dávku v nezamestnanosti sa posudzuje zachovanie väzieb navrhovateľa na území Slovenskej republiky na základe celkového zhodnotenia všetkých dostupných informácií, t. j. údajov a skutočností známych z rozhodovacieho procesu a údajov osvedčených navrhovateľom v Žiadosti o dávku v nezamestnanosti a v podrobnom Vyhlásení žiadateľa na účely posúdenia zachovania centra záujmov, ktoré boli Sociálnej poisťovni, pobočka Poprad, predložené dňa 12.04. 2019.

12. Centrum záujmov a bydlisko dotknutej osoby je v zmysle čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia možné určiť na základe celkového posúdenia všetkých dostupných informácií súvisiacich s príslušnými skutočnosťami, ktoré môžu obsahovať:

a) dĺžku a trvalosť prítomnosti na území dotknutých členských štátov - v zmysle údajov, ktoré navrhovateľ uviedol v Žiadosti o dávku v nezamestnanosti, zo dňa 12.04.2019, sa na území Talianska zdržiaval

od marca 2015 do novembra 2015 a následne od marca 2016 do marca 2019, t. j. celkovo 3 roky a 8 mesiacov;

b) situáciu navrhovateľa vrátane:

povahy a osobitných vlastností každej vykonávanej činnosti, predovšetkým miesta, kde sa takáto činnosť zvyčajne vykonáva, trvalosti tejto činnosti a dĺžky trvania každej pracovnej zmluvy - z informačného systému Sociálnej poisťovne bolo zistené, že pred odchodom do zahraničia bol navrhovateľ poistený v nezamestnanosti na Slovensku počas pracovného pomeru, ktorý trval od 03.01. 2015 do 28.02. 2015 (t. j. 2 mesiace). V predchádzajúcom období bol na Slovensku vo viacerých pracovnoprávných vzťahoch, ktoré celkovo trvali 4 mesiace. Pracovná história navrhovateľa je spojená prevažne s Talianskom. V bode E. Žiadosti o dávku v nezamestnanosti, zo dňa 12.04.2019, navrhovateľ uviedol, že na území Talianska pracoval od marca 2015 do novembra 2015 a od marca 2016 do novembra 2016 v pracovných pomeroch dohodnutých na dobu určitú u zamestnávateľa Haidepark. Od 22.11.2016 do 26.03.2019 pracoval v spoločnosti Tischlerei Telser OHG. Tento pracovný pomer bol dohodnutý na dobu neurčitú. Vo Vyhlásení žiadateľa na účely posúdenia zachovania centra záujmov, zo dňa 12.04.2019, navrhovateľ uviedol, že tento pracovný pomer bol ukončený z podnetu zamestnávateľa, avšak príslušná talianska inštitúcia v bode 3.2 formulára U1, zo dňa 27.03. 2019, uviedla, že posledný pracovný pomer navrhovateľa na území Talianska bol ukončený dohodou. Vo Vyhlásení žiadateľa na účely posúdenia zachovania centra záujmov, zo dňa 12.04.2019, navrhovateľ súčasne uviedol, že počas pobytu v Taliansku si zamestnanie na území Slovenska nehľadal. Na základe všetkých uvedených skutočností možno navrhovateľovu pracovnú situáciu v Taliansku hodnotiť ako pomerne stabilnú, s prioritnou orientáciou na taliansky pracovný trh;

-jeho rodinného stavu a rodinných väzieb - navrhovateľ sa na území Talianska nezdržiaval s blízkou osobou. Vo Vyhlásení žiadateľa na účely posúdenia zachovania centra záujmov, zo dňa 12.04. 2019, navrhovateľ uviedol, že na územie Slovenska sa vracal autom každé dva mesiace na 4 dni;

-jeho bytovej situácie, najmä toho, či je táto situácia stabilná - navrhovateľ na území Talianska ani na území Slovenska nevlastní nehnuteľnosť na bývanie. Počas výkonu zárobkovej činnosti v Taliansku býval v podnájme. Na území Slovenska býva v spoločnej domácnosti s rodičmi;

-členského štátu, ktorý sa považuje za miesto bydliska osoby na daňové účely -navrhovateľ bol zamestnaný na území Talianska, takže daňové povinnosti si plnil na tomto území, z čoho je zrejmé, že za štát bydliska sa na daňové účely považuje štát zamestnania, t. j. Taliansko.

13. V tejto súvislosti zároveň uvádzame, že podľa Rozhodnutia Správnej komisie pre koordináciu systémov sociálneho zabezpečenia č. U2, z 12.06.2009 (o rozsahu pôsobnosti čl. 65 ods. 2 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 týkajúceho sa práv na dávky v nezamestnanosti úplne nezamestnaných osôb, ktoré nie sú cezhraničnými pracovníkmi a ktoré mali počas svojho posledného obdobia zamestnanosti alebo samostatnej zárobkovej činnosti bydlisko na území iného členského štátu, ako je príslušný členský štát), je v súčasnosti prijateľné prenesenie zodpovednosti za platbu dávok z príslušného štátu na štát bydliska v prípade cezhraničných pracovníkov (t. j. pracovníkov, ktorí sa do štátu bydliska spravidla denne alebo aspoň raz za týždeň vracajú) a určitých kategórií pracovníkov, ktorí udržiavajú úzke spojenia aj so svojimi krajinami pôvodu. Už by viac nebolo prijateľné, ak by sa príliš širokým výkladom pojmu „bydlisko“ mala rozšíriť oblasť uplatnenia čl. 65 základného nariadenia tak, aby zahŕňala všetky osoby, ktoré majú dosť stabilné zamestnanie alebo samostatne zárobkovú činnosť v členskom štáte a ktoré nechali svoje rodiny vo svojej krajine pôvodu.

14. V súlade s týmto rozhodnutím boli celková dĺžka pobytu, stabilita posledného zamestnania na území Talianska a prioritná orientácia na taliansky pracovný trh vyhodnotené silnejšie ako ostatné skutočnosti (prítomnosť blízkych osôb na Slovensku, evidovaný trvalý pobyt na Slovensku, pravidelné návraty na Slovensko), ktoré navrhovateľ uviedol ako väzby k Slovensku. Odvolací orgán mal zo spisového materiálu za preukázané, že počas výkonu zamestnania v Taliansku sa navrhovateľ v tomto čase dlhodobo zdržiaval, býval, trávil pracovný čas aj mimopracovný čas, platil zákonné odvody i dane na území Talianska. Všetky tieto skutočnosti preukazujú vytvorenie centra záujmov navrhovateľa počas posledného zamestnania práve na území Talianska.

15. Za účelom dôsledného zistenia skutkového stavu veci, Sociálna poisťovňa, ústredie, dňa 25.07.2019, listom číslo: XXXXX-X/XXXX-BA, požiadala príslušnú taliansku inštitúciu o spoluprácu a o vyjadrenie názoru na centrum záujmov navrhovateľa počas jeho posledného zamestnania na území Talianska. Súčasne Sociálna poisťovňa, ústredie, listom číslo: XXXXX-X/XXXX-BA, zo dňa 25.07.2019, upovedomila navrhovateľa (prostredníctvom jeho právneho zástupcu) o predĺžení lehoty na rozhodnutie

vo veci jeho nároku na dávku v nezamestnanosti v súlade s § 210 ods. 2 zákona. Nakoľko vyjadrenie príslušnej talianskej inštitúcie nebolo Sociálnej poisťovni, ústredie, doručené ani v predĺženej lehote na vydanie rozhodnutia, Sociálna poisťovňa, ústredie, dňa 05.09.2019, vydala rozhodnutie, číslo: XXXXX-X/XXXX-BA, ktorým podľa § 193 ods. 3 zákona prerušila konanie vo veci nároku navrhovateľa na dávku v nezamestnanosti.

16. Sociálna poisťovňa, ústredie, dňa 16.12.2019, opätovne urgovala príslušnú taliansku inštitúciu vo veci určenia bydliska navrhovateľa počas jeho zamestnania na území Talianska, pričom v tejto žiadosti o spoluprácu uviedla, že ak príslušná talianska inštitúcia nesúhlasí s úsudkom Sociálnej poisťovne, ústredie, že bydlisko navrhovateľa bolo v predmetnom období na území Talianska, nech voči uvedenému vznesie námietky do 28.02.2020. Do dňa vydania tohto rozhodnutia Sociálnej poisťovni, ústredie, nebolo doručené stanovisko príslušnej talianskej inštitúcie vo veci posúdenia bydliska navrhovateľa.

17. Nakoľko príslušná talianska inštitúcia v stanovenej lehote nevyvrátila ani nerozporovala voči záverom Sociálnej poisťovne, ústredie, vo veci posúdenia bydliska navrhovateľa, možno vyvodiť, že s takýmto posúdením súhlasí, a teda že aj podľa názoru tejto inštitúcie mal navrhovateľ v čase výkonu zárobkovej činnosti v Taliansku bydlisko na tomto území.

18. V súvislosti so žiadosťou navrhovateľa o dávku v nezamestnanosti upozorňujeme, že možnosť uplatniť si nárok na dávku v nezamestnanosti v štáte inom, ako v štáte posledného zamestnania, je len výnimkou zo všeobecného pravidla, ktoré určuje, že nárok na dávku v nezamestnanosti by si mala nezamestnaná osoba prednostne uplatniť v štáte posledného zamestnania, lebo v tomto štáte platila poisťné pre prípad nezamestnanosti. Tým sa podporí rovnomerné a spravodlivé rozdeľovanie finančných nákladov medzi inštitúciami prijímajúcimi poisťné a následne medzi inštitúciami vyplácajúcimi dávky. Cieľom nariadenia je podporiť hľadanie práce v tom členskom štáte, v ktorom dotknutá osoba bezprostredne predtým platila príspevky na poistenie v nezamestnanosti a zároveň aj to, aby tento štát niesol bremeno výplaty dávky v nezamestnanosti.

19. Pri uplatnení nároku na dávku v nezamestnanosti v štáte posledného zamestnania sa neskúma, aké väzby má žiadateľ v tejto krajine, ale doby poistenia dosiahnuté podľa jeho legislatívy sa zohľadnia automaticky, čo však nezabezpečuje automaticky vznik nároku na dávku v nezamestnanosti.

20. Navrhovateľ mal zákonnú možnosť požiadať o dávku v nezamestnanosti na území Talianska. V tejto súvislosti zdôrazňujeme, že nezamestnané osoby, ktoré dosiahli doby poistenia v nezamestnanosti na území iného členského štátu Európskej únie nemajú v zmysle ustanovení základného a vykonávacieho nariadenia právo výberu členského štátu Európskej únie, v ktorom si uplatnia nárok na dávku v nezamestnanosti. Fyzická osoba vykonávajúca zárobkovú činnosť v členskom štáte Európskej únie, podlieha právnym predpisom tohto štátu, a teda je v tejto krajine aj sociálne poistená podľa podmienok vnútroštátnej legislatívy. Koordinačné predpisy určujú, že pri skončení výkonu zárobkovej činnosti by si nezamestnaní mali uplatňovať nárok na dávku v nezamestnanosti v štáte, v ktorom práve skončili zamestnanie. V prípade priznania nároku na dávku v nezamestnanosti má dotknutá osoba v zmysle čl. 64 základného nariadenia možnosť požiadať o export priznanej dávky v nezamestnanosti do ktoréhokoľvek členského štátu Európskej únie, t. j. aj na územie Slovenskej republiky.

21. V prípade, keď nezamestnaný nevyužije možnosť uplatniť si nárok na dávku v nezamestnanosti v štáte posledného zamestnania, a požiada o dávku v nezamestnanosti v inom členskom štáte, tento členský štát je v zmysle koordinačných predpisov povinný skúmať, či je možné dobu poistenia v nezamestnanosti dosiahnutú v zahraničí zohľadniť v konaní o nároku na dávku v nezamestnanosti. Takúto dobu je možné zohľadniť len podľa čl. 65 základného nariadenia, t. j. v prípade zachovania pevných väzieb v členskom štáte, v ktorom si dotknutá osoba uplatňuje nárok na dávku v nezamestnanosti. Doby poistenia v nezamestnanosti získanú na území iného členského štátu teda nemôže Sociálna poisťovňa zhodnotiť automaticky na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti, ale je povinná dôsledne vyhodnotiť všetky relevantné skutočnosti, preukázané v konaní o nároku na dávku v nezamestnanosti.

22. V odvolaní navrhovateľ namietal, že napadnuté rozhodnutie vychádza zo zlej interpretácie právnych predpisov a nesprávne zisteného skutkového stavu. V tejto súvislosti uvádzame, že v rozpore s § 196 ods. 6 zákona navrhovateľ uvedenú námietku bližšie nešpecifikoval a neuviedol v čom podľa neho

spočíva nesprávnosť interpretácie právnych predpisov a neuviedol ani žiadne skutočnosti, na základe ktorých považuje zistený skutkový stav veci za nesprávne zistený, príp. ktoré skutočnosti mali byť podľa jeho názoru v konaní o nároku na dávku v nezamestnanosti dôslednejšie zistené a preukázané. V prvostupňovom konaní a ani v odvolaní navrhovateľ nenavrhol na zistenie skutkového stavu veci vykonanie žiadnych ďalších dôkazov. V podrobnom Vyhlásení žiadateľa na účel posúdenia zachovania centra záujmov, zo dňa 12.04.2019, bolo navrhovateľovi umožnené uviesť všetky skutočnosti, o ktorých sa domnieva, že môžu byť významné pri posudzovaní jeho centra záujmov počas pobytu v Taliansku. Na všetky skutočnosti zistené v konaní o navrhovateľovom nároku na dávku v nezamestnanosti bolo prihliadnuté. Zistenie skutkového stavu veci teda odvolací orgán považuje za presné a úplné.

23. Ďalej žalovaná poukázala na rozsudok najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sžsk/5/2016 zo dňa 13.12.2017, ako aj na ďalšie rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a krajských súdov.

24. Ďalej uviedla, že v odvolaní navrhovateľ uvádza, že v odvolaní navrhovateľ uvádza, že aj keď pracoval v Taliansku, centrum jeho záujmov je na Slovensku. V tejto súvislosti uvádzame, že v súlade s čl. 65 ods. 2 základného nariadenia preukázanie zachovania bydliska na území Slovenskej republiky počas výkonu zárobkovej činnosti v zahraničí sa hodnotí najmä počas výkonu posledného zamestnania na území členského štátu Európskej únie. Skutočnosť, že navrhovateľ si po návrate z Talianska presunul centrum svojich záujmov na Slovensko nie je teda pri posudzovaní jeho bydliska počas pobytu v Taliansku relevantná.

25. V odvolaní navrhovateľ uvádza rôzne skutočnosti, o ktorých sa domnieva, že preukazujú zachovanie jeho bydliska na Slovensku počas výkonu zárobkovej činnosti v Taliansku

- prítomnosť rodičov, súrodencov a priateľky na Slovensku - navrhovateľ vo Vyhlásení žiadateľa na účely posúdenia zachovania centra záujmov, zo dňa 12.04.2019, neuviedol, že počas jeho pobytu v Spojenom kráľovstve sa na Slovensku zdržiavali jemu blízke osoby. Napriek tomu, v odvolacom konaní bolo pri posudzovaní bydliska navrhovateľa prihliadnuté aj na túto namietanú skutočnosť. V tejto súvislosti dávame opätovne do pozornosti Rozhodnutie Správnej komisie pre koordináciu systémov sociálneho zabezpečenia č. U2, z 12. júna 2009, v ktorom je výslovne uvedené, že by nebolo prijateľné, ak by sa príliš širokým výkladom pojmu „bydlisko“ mala rozšíriť oblasť uplatnenia čl. 65 základného nariadenia tak, aby zahŕňala všetky osoby, ktoré majú dosť stabilné zamestnanie alebo samostatne zárobkovú činnosť v členskom štáte a ktoré nechali svoje rodiny vo svojej krajine pôvodu;

- ponechanie trvalého pobytu na Slovensku - pojem „trvalý pobyt“ nie je možné stotožňovať s pojmom „bydlisko“. V zmysle čl. 1 písm. j) základného nariadenia „bydlisko“ je miesto, kde osoba zvyčajne býva. Pojem „bydlisko“ je potrebné chápať v širších súvislostiach ako miesto, kde sa fyzická osoba trvalejšie zdržuje, kde je jej centrum záujmov, kde trávi čas v mimopracovnom čase. V nadväznosti na uvedené poukazujeme aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1Sžsk/38/2017, zo dňa 27.11. 2018, v ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky (v bode 26.) jednoznačne konštatoval, že na zachovanie bydliska a centra záujmov na Slovensku nepostačuje len zachovanie si evidovaného trvalého pobytu, čo je do veľkej miery len administratívna skutočnosť, ktorá neodzrkadľuje realitu;

- pravidelné návraty na Slovensko - vo Vyhlásení žiadateľa na účely posúdenia zachovania centra záujmov, zo dňa 12. apríla 2019, navrhovateľ jednoznačne uviedol, že počas pobytu v Taliansku sa na Slovensko vracal každé dva mesiace na 4 dni. Tvrdenie uvedené neskôr v odvolaní, že počas posledného zamestnania na území Talianska sa vracal na Slovensko každé 3 týždne odvolací orgán považuje za účelové. Pri posudzovaní bydliska navrhovateľa bolo prihliadnuté na skutočnosť, že sa pravidelne na územie Slovenska vracal (a to aj napriek tomu, že deklarovánú frekvenciu návratov na Slovensko žiadnym spôsobom nepreukázal), avšak uvedené bez ďalšieho nepreukazuje zachovanie väzieb na Slovensku počas dlhodobého pobytu v zahraničí.

26. Podmienky vzniku a zániku sociálneho poistenia, vrátane podmienok nároku na dávku v nezamestnanosti sú striktné stanovené zákonom. Zákon neobsahuje ustanovenia o odstránení tvrdosti zákona a neumožňuje Sociálnej poisťovni povoliť výnimky pri nesplnení zákonných podmienok na vznik nároku na dávku v nezamestnanosti.

27. Na základe takto zisteného skutkového stavu dospela Sociálna poisťovňa, ústredie, k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Navrhovateľovi nevznikol nárok na dávku v nezamestnanosti v zmysle platného právneho stavu.

28. Vzhľadom na uvedené skutočnosti Sociálna poisťovňa, ústredie, ako odvolací orgán, rozhodla tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

II.

29. Včas podanou žalobou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovanej. Namietal, že predmetné rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov a zistenie skutkového stavu orgánom verejnej správy bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci:

30. Žalobca zdôrazňuje tú skutočnosť, že nikdy neprejavil úmysel natrvalo ba ani prechodne sa usadiť v Taliansku, nakoľko tam len vykonával svoju prácu. V Taliansku chcel iba zarobiť financie, aby si mohol zabezpečiť bývanie v Lendaku. Na území Slovenskej republiky žalobca má centrum záujmu, nakoľko tu je jeho rodina, teda rodičia, súrodenci a rovnako aj priateľka žalobcu. Teda blízke osoby žalobcu žijú a bývajú na území Slovenskej republiky, ku ktorým sa stále pravidelne žalobca vracia. Na území Slovenskej republiky, v Lendaku, žalobca má trvalý pobyt, ktorý nikdy nebol zmenený. Spočiatku žalobca prichádzal domov k rodičom raz za dva mesiace na štyri dni, lebo po finančnej stránke to bolo náročné častejšie cestovať domov, ale neskôr už prichádzal domov na víkendy každé tri týždne, a to hlavne kvôli snúbenici. Nakoľko žalobca vždy jazdil svojim motorovým vozidlom, tak ani nevedel, že to má preukázať a ako to mám preukázať, že chodil domov. Sociálna poisťovňa žalobcu nikdy nevyzvala, aby preukázal, že cestoval autom na územie SR, nevyzvala žalobcu, aby predložil doklady o zakúpení pohonných hmôt. Žalobca má za to, že si nevie a ani nevedel domyslieť, čo od neho požaduje Sociálna poisťovňa, preto ho mala za tým účelom vyzvať na objasnenie veci a predloženie dôkazov. Žalobca taktiež poukazuje na opravy motorového vozidla realizované na území SR, čo svedčí o tej skutočnosti, že na území Slovenskej republiky jazdil pravidelne a zdržiaval sa tu oveľa častejšie a dlhšie než to uvádza Sociálna poisťovňa vo svojom rozhodnutí. V Taliansku iba pracoval.

31. Máme za to, že žalovaný žiadnym spôsobom neodôvodnil spoluprácu so zahraničnou inštitúciou pri určení bydliska a tiež dostatočne neodôvodnil úmysel žalobcu o zachovanie jeho bydliska na území Slovenskej republiky napriek tomu, že žalobca žiadnym svojim konaním nenaznačil, že by sa chcel trvalo usadiť na území Talianska, že by si tam mal zakladať rodinné vzťahy s úmyslom sa tam trvalo sa usadiť.

32. Poukazujeme na Rozsudok Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 6Sa/13/2017 zo dňa 16.05.2018, v ktorom bolo konštatované, že „bez podrobného a bezprostredného vypočutia žiadateľa o dávku v nezamestnanosti nie je možné určiť „centrum záujmov dotknutej osoby“ podľa čl. 11 vykonávacieho nariadenia. Závety žalovanej však nie sú doložené dostatočne vykonaným dokazovaním. Najmä otázku rodinných väzieb nemohla žalovaná posúdiť len na základe formalizovaného tlačiva, ktorého samotné vyplnenie len požadovaných údajov môže byť bez uvedenia súvislostí aj na ujmu žiadateľa. Na základe doterajšieho dokazovania sa preto nemožno bez akýchkoľvek pochybností stotožniť s názorom žalovanej, že o mieste bydliska žalobkyne na základe kritérií uvedených v čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia pochybnosti nevznikli.“ (taktiež poukazujeme na závery konštatované v Rozsudku Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 1 Sa/26/2017 zo dňa 26.01.2018).

33. Máme za to, že súčasťou skúmania a zistenia „miesta bydliska“ nie je len preukázanie skutočností svedčiacich o nezachovaní bydliska v Slovenskej republike, ale aj skúmanie reálnych podmienok existencie bývania v mieste pobytu - výkonu zamestnania. O tejto skutočnosti žalovaný nevykonal žiadne dokazovanie. Prítomnosť žalobcu na území Taliansku nemohol žalovaný považovať bez ďalšieho skúmania za trvalé a stabilné bez zisťovania aj otázky reálneho bydliska.

34. V rozhodnutí žalovaný na jednej strane konštatuje, že je potrebné pojem bydlisko chápať v širších súvislostiach ako miesto, kde sa fyzická osoba trvalejšie zdržuje, kde je jej centrum záujmov, kde trávi čas mimo pracovného času a že pre posúdenie bydliska je dôležitá aj rodinná situácia, rodinné väzby dotknutej osoby a povaha vykonávanej zárobkovej činnosti vo vzťahu k trvalosti, stabilite a dĺžke trvania,

no napriek tomuto všeobecnému konštatovaniu, v dôvodoch rozhodnutia žalovaný bližšie, vo vzťahu k individuálnej situácii žalobcu, tieto atribúty neskúmal a nevyhodnotil. Máme za to, že len stroho a formálne vyhodnotil skutkové okolnosti, ktoré mal k dispozícii z predloženého formulára, t. j. dĺžka pobytu žalobcu v zahraničí, periodicita návštev žalobcu na území SR, charakter uzatváraných pracovných pomerov na dobu neurčitú v Taliansku, keď konštatoval, že žalobca pracoval v Taliansku určité obdobie, bez toho, aby skúmal skutočné dôvody odchodu žalobcu do zahraničia, jeho zotrvania v Taliansku a dôvody práce mimo SR a samotný charakter pobytu v zahraničí, či už z hľadiska pracovného alebo osobného života a tieto skutočnosti vyhodnotil v dôvodoch rozhodnutia. Domnievame sa, že sú dané kritéria pre spôsob určenia bydliska uvedené v čl. 11 Vykonávacieho Nariadenia č. 987/2009, ktorými sa určuje bydlisko nielen v prípade rozdielnych stanovísk inštitúcií pri určení bydliska osoby a rovnako sú to kritéria, z ktorých aj v tejto veci mal žalovaný vychádzať. (poukazujeme aj na závery konštatované v Rozsudku Krajského súdu Žilina, sp. zn. 20S/124/2015 zo dňa 03.11.2015).

35. V súvislosti s rodinným stavom a rodinnými väzbami žalobcu uvádzame, že žalobca je slobodný, bezdetný, na Slovensku má rodičov, súrodencov a snúbenicu, ktorých navštevoval, a teda sa spočiatku vracal domov raz za dva mesiace na štyri dni, ale neskôr už prichádzal domov na víkendy každé tri týždne. Tieto skutočnosti nepovažoval žalovaný za také, ktorý by preukazovali vytvorenie centra záujmov, počas posledného zamestnania na území Taliansku na Slovensku. Žalobca poukazuje, že cesty na územie SR vykonával z dôvodu návštevy rodičov, súrodencov a snúbenice. Žalovaný vzhľadom na periodicitu návštev na Slovensko vyhodnotil tieto skutočnosti ako skutočnosti, ktoré nepreukazujú centrum záujmov žalobcu. Máme za to, že práve snúbenica čakajúca na žalobcu doma - teda na Slovensku a bezdetnosť žalobcu nenasvedčujú tomu, že by 26-ročný človek mal záujem založiť si rodinu v Taliansku. Nepochopiteľný je postoj žalovaného práve preto, lebo jeho kolegom a kamarátom z Lendaku, ktorí s ním pracovali v Taliansku, nachádzajúci sa v rovnakej situácii, teda boli bezdetní a slobodní, a im bola priznaná dávka v nezamestnanosti na Slovensku, slovenskými štátnymi orgánmi, čo možno považovať za diskriminačné a rozdielne hodnotené takú istú situáciu. Rovnaké podmienky udeľovania dávky by mali byť pre všetkých z pohľadu právnej istoty občanov.

36. Máme za to, že bez podrobného a bezprostredného vypočítania žiadateľa o dávku v nezamestnanosti, nie je možné určiť centrum záujmov dotknutej osoby podľa čl. 11 vykonávacieho nariadenia. Nakoľko závery žalovaného neboli doložené dostatočne vykonaným dokazovaním, najmä otázka rodinných väzieb, nemohol potrebné žalovaný posúdiť len na základe formalizovaného tlačiva, ktorého samotné vyplnenie len požadovaných údajov môže byť bez uvedenia súvislostí na ujmu samotného žiadateľa.

37. V závere poukázal na rozsudok krajského súdu v Žiline sp. zn. 20S/124/2015, ako aj na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1S/45/2011.

38. Žiadal, aby správny súd zrušil rozhodnutie žalovanej a vrátil jej vec na ďalšie konanie.

39. Zároveň žiadal, by mu boli nahradené trovy konania.

III.

40. Žalovaná vo vyjadrení k žalobe zotrvala na skutkovej a právnej argumentácii uvedenej v preskúmanom rozhodnutí a uviedla, že zistenie skutkového stavu bolo presné a úplné. V konaní o nároku žalobcu na dávku v nezamestnanosti boli bez pochybností preukázané všetky rozhodujúce skutočnosti - doba trvania poistenia v nezamestnanosti žalobcu na území dotknutého členského štátu Európskej únie, charakter vykonávanej činnosti na území Talianska, jeho rodinná aj bytová situácia a ktorý členský štát sa považuje za bydlisko žalobcu na daňové účely. Nakoľko žalobca nemal počas posledného zamestnania v Taliansku zachované bydlisko na území Slovenskej republiky a bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie nebol poistený v nezamestnanosti v zmysle slovenských právnych predpisov, nebolo možné doby poistenia v nezamestnanosti získané na území Talianska zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti v súlade s čl. 61 základného nariadenia.

41. Vzhľadom na uvedené navrhujeme, aby Krajský súd v Prešove žalobu zamietol podľa § 190 Správneho súdneho poriadku.

42. Žalovaná súhlasila, aby správny súd rozhodol bez nariadenia pojednávania.

IV.

43. Právny zástupca žalobcu k vyjadreniu žalovanej uviedol, že medzi žalobcom a žalovaným je spornou skutočnosťou to, že žalovaný nepriznal žalobcovi nárok na dávku v nezamestnanosti, nakoľko posúdenie zachovania centra záujmov a bydliska žalobcu počas jeho pobytu a vykonávania zamestnania v Taliansku odôvodňuje záver, že dobu poistenia v nezamestnanosti získanú na území Talianska nie je možné zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti v súlade s čl. 61 základného nariadenia.

44. Z nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (základného nariadenia) vyplýva, že na účely výplaty dávky v nezamestnanosti orgánom Slovenskej republiky možno zohľadniť dobu poistenia dosiahnutú na území iného členského štátu Európskej únie, ak si žiadateľ - teda žalobca počas výkonu zárobkovej činnosti na území iného členského štátu Európskej únie (Talianska) zachová centrum záujmov a bydlisko na území Slovenskej republiky. Skúmanie okolností uvedených v čl. 11 vykonávacieho nariadenia pri posudzovaní centra záujmov dotknutej osoby nemožno jednoducho zúžiť len na posudzovanie dĺžky a stability zamestnania ako to posudzuje žalovaný. Je nevyhnutné vziať do úvahy aj ďalšie skutočnosti. Ako už uviedol žalobca v samotnej žalobe, ubytovanie v a výkon práce aj po takmer 4 rokoch práce na území Talianska, nesvedčí o vytváraní si náležitého komfortu a súkromia s úmyslom alebo aj bez úmyslu usadiť sa v Taliansku, ale naopak svedčí skôr o tom, že žalobca chce ušetriť počas tohto zamestnania čo najviac finančných prostriedkov, ktoré môžu byť následne využité na usadenie sa v rodnom štáte, teda založenie si rodiny a zabezpečenie bývania pre svoju rodinu. Limitovaný počet návštev žalobcu na územie Slovensku nemožno vzhľadom na vzdialenosť a cieľ pobytu na území Talianska a so zohľadnením možnosti pracovného voľna, považovať za relevantný dôkaz zániku centra záujmov na území Slovenskej republiky. Možno však konštatovať, že žalobca síce pracoval takmer štyri roky na území Talianska, avšak na Slovensko sa vždy vracal kedy sa mu len dalo. Keď mohol prísť tak ihneď bol doma v Lendaku, aby bol so svojou najbližšou rodinou (rodičmi, súrodencami a snúbenicou), zároveň má žalobca na území Slovenskej republiky - v Lendaku, trvalý pobyt, ktorý nikdy nebol zmenený. V obci Lendak je priam bežné, že otcovia rodín dlhodobo pracujú za hranicami SR, a však doma majú deti a manželky, teda ich centrum záujmov je v Lendaku. Iba tá skutočnosť, že žalobca je slobodný, nemôže samo o sebe znamenať, že centrum záujmov má tam, kde pre pracuje. Možno teda konštatovať, že žalobca síce trvalo pracoval takmer štyri roky na území Talianska, avšak na Slovensko sa vždy vracal kedy len mohol, a to nie len na všetky sviatky (vianočné sviatky, veľkonočné sviatky), ale vždy kedy sa len dalo, vracal sa domov, k rodičom, súrodencom a snúbenici.

45. Nemožno sa stotožniť s takým tvrdením, že za štát bydliska žalobcu na účely aplikácie čl. 61 a 62 základného nariadenia bude určený štát výkonu zárobkovej činnosti žalobcu, lebo celková dĺžka pobytu a stabilita zamestnania na území Talianska bola vyhodnotená silnejšie ako skutočnosti, ktoré uviedla ako väzby na Slovensku.

46. Skutočnosť, že si žalobca nehľadal prácu na území Slovenskej republiky v čase keď bol zamestnaný v Taliansku v žiadnom prípade nemože svedčiť o skutočnosti, že centrum zachovania záujmov je v Taliansku. Je fakt, že na Slovensku toľko nezarábí, koľko zarobí v Taliansku. V Taliansku pracoval iba preto, lebo tam niekoľkonásobne viac zarobil. Z platu, ktorý by zarobila, keby pracoval v rámci svojho bydliska, nikdy by si nevedel zabezpečiť bývanie pre svoju novú rodinu, ktorú si už žalobca zakladá, nakoľko 17.8.2020 bude mať sobáš.

47. Skutočnosť, že žalobca bol zamestnaný na území Talianska, tak si plnil daňové povinnosti na tomto území nepreukazuje skutočnosť, že štát bydliska sa na daňové účely považuje štát zamestnania - Taliansko. Žalobca samozrejme že musel platiť dane na území Talianska, veď ak by tieto dane neplatil, napr. samotnú daň z príjmu dopustil by sa trestného činu. Je nutné konštatovať, že zarobené finančné prostriedky v Taliansku si bral domov - na územie Slovenskej republiky, teda prinášal vklad na územie Slovenskej republiky, ktorá z toho má prospech, nakoľko môžu vznikať pracovné miesta a štát následne má aj príjmy z DPH a dane z príjmu.

48. Je potrebné uviesť, že žalovaná prerušila konania, aby dostala správu z príslušného orgánu z Talianska. To, že príslušný orgán Talianska nereagoval na žiadosť žalovanej nemôže byť v žiadnom prípade vykladané tak, že súhlasil s tým, čo tvrdí žalovaná. V konečnom dôsledku, aj keď Slovenska republika vyplatí dávky v nezamestnanosti žalobcovi, následne Talianska republika zaplatí tieto dávky Slovenskej republike. Preto nie je možné hovoriť o zneužívaní sociálneho systému žalobcom.

49. Máme za to, že súčasťou skúmania a zistenia tzv. miesta bydliska nie je len preukázanie skutočností svedčiacich o nezachovaní bydliska v Slovenskej republike, ale aj skúmanie reálnych podmienok existencie bývania o mieste pobytu - výkonu zamestnania. Prítomnosť žalobcu na území Talianska nemohol žalovaný považovať bez ďalšieho skúmania za trvalé a stabilné bez zisťovania aj otázky reálneho bydliska (okrem iného).

50. Vzhľadom na uvedené uviedol, že trvá na podanej žalobe v celom rozsahu.

51. Žalobca v žalobe ale ani vo vyjadrení o nariadenie pojednávania nežiadal.

V.

52. Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len SSP) v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

53. Podľa § 2 ods. 2 SSP každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

54. Podľa § 23 ods. 2 písm. b) SSP sudca na krajskom súde koná a rozhoduje o správnych žalobách v sociálnych veciach.

55. Podľa § 199 ods. 1 písm. a) SSP sociálnymi vecami sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie Sociálnej poisťovne.

56. Podľa § 199 ods. 3 SSP ak nie je v tejto hlave ustanovené inak, použijú sa na konanie v sociálnych veciach ustanovenia o konaní o všeobecnej správnej žalobe.

57. Podľa § 191 ods. 1 SSP správny súd rozsudkom zruší napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy, ak

- a) bolo vydané na základe neúčinného právneho predpisu,
- b) ho vydal orgán, ktorý na to nebol zo zákona oprávnený,
- c) vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci,
- d) je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov,
- e) zistenie skutkového stavu orgánom verejnej správy bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci,
- f) skutkový stav, ktorý vzal orgán verejnej správy za základ napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia, je v rozpore s administratívnymi spismi alebo v nich nemá oporu,
- g) došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia alebo opatrenia vo veci samej.

58. Podľa § 191 ods. 3 SSP ak správny súd zrušuje napadnuté rozhodnutie alebo opatrenie žalovaného, v závislosti od okolností môže na návrh žalobcu súčasne

- a) zrušiť aj rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy nižšieho stupňa, ktoré mu predchádzalo,
- b) zrušiť aj skôr vydané rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy, ak postupoval podľa § 27 ods. 1.

59. Podľa § 191 ods. 4 SSP ak správny súd zrušuje rozhodnutie alebo opatrenie, podľa okolností môže aj bez návrhu súčasne vysloviť, že vec sa vracia na ďalšie konanie žalovanému, prípadne orgánu verejnej správy podľa odseku 3. Ak správny súd zruší rozhodnutie alebo opatrenie, lehota na vydanie rozhodnutia alebo opatrenia v ďalšom konaní začne orgánu verejnej správy plynúť až po doručení všetkých administratívnych spisov pripojených k prejednávanej veci.

60. Podľa § 191 ods. 6 veta prvá SSP právnym názorom, ktorý vyslovil správny súd v zrušujúcom rozsudku, je orgán verejnej správy v ďalšom konaní viazaný.

61. Podľa § 104 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení platnom v rozhodnom období, poistenec má nárok na dávku v nezamestnanosti, ak v posledných štyroch rokoch pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie bol poistený v nezamestnanosti najmenej dva roky.

62. Podľa čl. 61 ods. 1 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia zo dňa 29.4.2004 (ďalej len základné nariadenie), príslušná inštitúcia členského štátu, ktorého právne predpisy podmieňujú nadobudnutie, zachovanie, znovunadobudnutie alebo trvanie nároku na dávky dosiahnutím dôb poistenia, zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti, v potrebnom rozsahu zohľadní doby poistenia, zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti dosiahnuté podľa právnych predpisov ktoréhokoľvek členského štátu, ako keby boli dosiahnuté podľa právnych predpisov, ktoré uplatňuje. Ak však uplatniteľné právne predpisy podmieňujú nárok na dávky dosiahnutím dôb poistenia, vtedy doby zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti dosiahnuté podľa právnych predpisov iného členského štátu sa nezohľadnia, iba ak by sa takéto doby považovali za doby poistenia a boli dosiahnuté v súlade s uplatniteľnými právnymi predpismi.

63. Podľa čl. 61 ods. 2 základného nariadenia s výnimkou prípadov uvedených v článku 65 ods. 5 písm. a) sa uplatňovanie odseku 1 tohto článku podmieňuje tým, že daná osoba bezprostredne ukončila v súlade s právnymi predpismi, podľa ktorých sa uplatňuje nárok na dávky:

- doby poistenia, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby poistenia,
- doby zamestnania, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby zamestnania, alebo
- doby samostatnej zárobkovej činnosti, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby samostatnej zárobkovej činnosti.

64. Podľa čl. 65 ods. 2 základného nariadenia úplne nezamestnaná osoba, ktorá počas svojej poslednej činnosti ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba, mala bydlisko v členskom štáte inom, ako je príslušný štát a ktorá má naďalej bydliska v tomto štáte, alebo sa vráti do tohto štátu, má byť k dispozícii službám zamestnanosti v členskom štáte bydliska. Bez toho, aby bol dotknutý článok 64, úplne nezamestnaná osoba môže ako doplňujúci krok prihlásiť sa u služieb zamestnanosti členského štátu, v ktorom vykonávala svoju poslednú činnosť ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba.

65. Podľa čl. 65 ods. 5 písm. a) základného nariadenia nezamestnaná osoba uvedená v prvej a druhej vete odseku 2 poberá dávky v súlade s právnymi predpismi členského štátu bydliska, ako keby sa na ňu vzťahovali tieto právne predpisy počas jej poslednej činnosti ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba. Tieto dávky poskytuje inštitúcia miesta bydliska.

66. Podľa čl. 1 písm. j) základného nariadenia na účely tohto nariadenia "bydlisko" znamená miesto, kde osoba zvyčajne býva;

67. Podľa čl. 11 ods. 1 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady č. 987/2009 zo 16. septembra 2009, ktorým sa stanovuje postup vykonávania nariadenia (ES) č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej len vykonávacie nariadenie), ak je rozdiel v stanoviskách inštitúcií dvoch alebo viacerých členských štátov o určení bydliska osoby, na ktorú sa uplatňuje Základné nariadenie, tieto inštitúcie po vzájomnej dohode určia centrum záujmov dotknutej osoby na základe celkového posúdenia všetkých dostupných informácií súvisiacich s príslušnými skutočnosťami, ktoré môžu obsahovať:

- a) dĺžku a trvalosť prítomnosti na území dotknutých členských štátov;
- b) situáciu dotknutej osoby vrátane:

- i. povahy a osobitných vlastností každej vykonávanej činnosti, predovšetkým miesta, kde sa táto činnosť zvyčajne vykonáva, trvalosti tejto činnosti a dĺžky trvania každej pracovnej zmluvy;
- ii. jej rodinného stavu a rodinných väzieb;
- iii. vykonávania akejkoľvek nezárobkovej činnosti;
- iv. v prípade študentov zdroja ich príjmov;
- v. jej bytovej situácie, najmä toho, či je táto situácia stabilná;
- vi. členského štátu, ktorý sa považuje za miesto bydliska osoby na daňové účely.

68. Podľa čl. 11 ods. 2 vykonávacieho nariadenia, ak posúdenie rôznych kritérií, ktoré vychádzajú z príslušných skutočností, ako sa uvádzajú v odseku 1, nevedie k dohode medzi dotknutými inštitúciami, na určenie skutočného miesta bydliska osoby sa za rozhodujúci považuje úmysel tejto osoby, tak ako vyplýva z uvedených skutočností a okolností, najmä dôvody, ktoré ju viedli k presťahovaniu.

69. Správny súd preskúmal napadnuté rozhodnutie a konanie, ktoré mu predchádzalo, oboznámil sa s obsahom administratívneho spisu, v súlade s § 137 ods. 4 SSP miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku v zákonnej lehote oznámil na úradnej tabuli krajského súdu, aj na jeho webovej stránke a dospel k záveru, že žaloba je dôvodná.

70. V konaní nebolo sporné, že žalobca v období posledných 4 rokov pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie (od 27.03.2015 do 26.03.2019) nepreukázal žiadnu dobu poistenia v nezamestnanosti, ktorú by bol možné zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti v zmysle § 104 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. (ďalej len zákona).

71. V posudzovanom období pracoval na území členského štátu Európskej únie - v Taliansku.

72. Správne orgány obidvoch stupňov konštatovali, že žalobca nemá nárok na dávku v nezamestnanosti, lebo v zmysle čl. 61 ods. 1, 2 v spojení s čl. 65 ods. 5 písm. a) základného nariadenia nepreukázal zachovanie pevných väzieb a bydliska na území Slovenskej republiky. S poukazom na čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia dospeli k záveru, že celková dĺžka pobytu, stabilita posledného zamestnania na území Talianska a prioritná orientácia na taliansky pracovný trh boli vyhodnotené silnejšie ako ostatné skutočnosti (prítomnosť blízkych osôb na Slovensku, evidovaný trvalý pobyt na Slovensku, pravidelné návraty na Slovensko), ktoré navrhovateľ uviedol ako väzby k Slovensku. Odvolací orgán mal zo spisového materiálu za preukázané, že počas výkonu zamestnania v Taliansku sa navrhovateľ v tomto čase dlhodobo zdržiaval, býval, trávil pracovný čas aj mimopracovný čas, platil zákonné odvody i dane na území Talianska. Všetky tieto skutočnosti preukazujú vytvorenie centra záujmov navrhovateľa počas posledného zamestnania práve na území Talianska.

73. Takto zistený skutkový stav však bol podľa správneho súdu vyhodnotený nesprávne.

74. Podľa § 209 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. rozhodnutie organizačnej zložky Sociálnej poisťovne sa vydáva písomne, ak tento zákon neustanovuje inak. Rozhodnutie musí byť v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutočného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

75. Podľa § 195 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. organizačná zložka Sociálnej poisťovne pred vydaním rozhodnutia postupuje tak, aby presne a úplne zistila skutočný stav veci, a na ten účel obstará potrebné podklady na rozhodnutie.

76. Podľa § 195 ods. 3 zákona č. 461/2003 Z.z. organizačná zložka Sociálnej poisťovne pri posudzovaní veci objasňuje rovnako dôkladne všetky rozhodujúce skutočnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech, alebo v neprospech účastníka konania.

77. Správny súd sa stotožňuje so žalobnými námietkami, že skutočnosti na ktoré poukazoval žalobca v súvislosti s preukazovaním zachovania pevných väzieb a bydliska v Slovenskej republike boli nesprávne právne posúdené.

78. Ako správne argumentoval žalobca, skúmanie okolností uvedených v čl. 11 vykonávacieho nariadenia pri posudzovaní centra záujmov dotknutej osoby nemožno zúžiť len na posudzovanie dĺžky

a stability zamestnania tejto osoby v zahraničí. Ako uviedol žalobca v samotnej žalobe, ubytovanie a výkon práce aj po takmer 4 rokoch práce na území Talianska, nesvedčí o vytváraní si náležitého komfortu a súkromia s úmyslom alebo aj bez úmyslu usadiť sa v Taliansku, ale naopak svedčí skôr o tom, že žalobca chcel ušetriť počas tohto zamestnania čo najviac finančných prostriedkov, a tieto následne použiť na usadenie sa v rodnom štáte, teda na založenie si rodiny a zabezpečenie bývania pre svoju rodinu na Slovensku. Limitovaný počet návštev žalobcu na územie Slovensku nemožno vzhľadom na vzdialenosť a cieľ pobytu na území Talianska a so zohľadnením možností pracovného voľna, považovať za relevantný dôkaz zániku centra záujmov na území Slovenskej republiky.

79. Aj samotná skutočnosť, že snúbenica žalobcu ostala na území Slovenskej republiky potvrdzuje, že centrum záujmu mal žalobca na Slovensku. Rovnako aj argumentácia, že v Taliansku pracoval iba preto, lebo tam niekoľkonásobne viac zarábala potvrdzuje úmysel žalobcu vycestovať do Talianska len za prácou, z finančných dôvodov, za účelom založenia si rodiny v rodnom štáte a za účelom jej finančného zabezpečenia, pričom súdu je známa dlhodobá zlá situácia na trhu práce v danom regióne, nehovoriac o zárobkoch v prípade, že si uchádzať aj prácu nájde.

80. Žalobca v žalobe dôvodne namietal, že pri skúmaní zachovania si pevných väzieb, centra záujmov a bydliska žalobcu na území Slovenskej republiky, bolo úlohou správnych orgánov nielen preukázať skutočnosť svedčiacu o nezachovaní si bydliska žalobcu na území Slovenskej republiky, ale aj skúmanie reálnych podmienok existencie, bývania a ďalších podmienok žalobcu v mieste pobytu a výkonu zamestnania mimo územia Slovenska.

81. Pobyt žalobcu v Taliansku nemohla žalovaná bez ďalšieho dokazovania (len na základe formalizovaného tlačiva) považovať za trvalý a stabilný.

82. Z uvedených dôvodov správny súd podľa § 191 ods. 1 písm. c), e) SSP rozhodnutie žalovanej zrušil a vrátil jej vec na ďalšie konanie.

83. Úlohou žalovanej v ďalšom konaní bude opätovne rozhodnúť o odvolaní žalobcu, riadiac sa právnym názorom súdu uvedeným v tomto rozsudku, ktorý je pre žalovanú záväzný.

84. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 167 ods. 1 v spojení s § 175 ods. 1 SSP a priznal úspešnému žalobcovi voči žalovanej právo na úplnú náhradu trov konania s tým, že v zmysle § 175 ods. 2 SSP o výške náhrady trov konania rozhodne správny súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť v lehote jedného mesiaca od doručenia rozhodnutia krajského súdu oprávnenému subjektu, ktorú je potrebné podať na Krajský súd v Prešove (§ 443 ods. 1 v spojení s § 444 ods. 1 S.s.p.).

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len „sťažnostné body“), návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 ods. 1,2 S.s.p.).

Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom.

Tieto povinnosti neplatia, ak má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d), je žalovaným Centrom právnej pomoci (§ 449 ods. 1,2 S.s.p.).